

genç mürrekkep

Yalova İslami İlimler Fakóltesi öğrencileri olarak,

kâğıt ve kalemle olan dostluğumuzu

bir üst seviyeye taşımak amacıyla yola çıktık.

Zaman içinde farklı fakólterden aramıza katılanlar oldu.

Yürüdüđümüz yollardan daha önce geçmiş olan hocamızın

yardımla yazmanın tekniklerini öğrenmeye ve daha çok

kişinin gönlüne ulaşmak için kalemimizi güçlendirmeye

çalışıyoruz.

Bu süreçte bize destek olan Dekanımız

Prof. Dr. Cahit Külekçi hocamıza,

yazılarıla katkıda bulunan

Doç. Dr. Mehmet Kılıçarslan,

Dr. M. Latif Bakış,

Kemal Tabak,

Feyzanur Akyol

hocalarımıza ve atölye eğitmenimiz

yazar **Hatice Tekin'e**

teşekkür ediyor ve sizleri

Genç Mürekkep'le

baş başa bırakıyoruz.

YÜİF YAZARLIK ATÖLYESİ

TASARIM - ÇİZİM

Hatice Kübra Salim

Zeynep Sude Saraç

KAPAK RESMİ

Beyzanur Tokar

YAZARLIK ATÖLYESİ

Bahriye Kara

Ebru Özeşme

Fatma Süslü

Kevser Şahinoğlu

Müberra Şirin

Rabia Kandemir

Serranur Umay

Sümeyye Bire

Tuba Gündoğdu

- 1 **Doç. Dr. Mehmet Kılıçaslan-İLÂHÎ KELÂMIN MÜSTESNA GRAMERİ**
- 2 **Dr. M. Latif Bakış-EVRENSEL İNSAN HAKLARI BEYANNAMESİ VE REEL POLİTİKA**
- 3 **Kemal Tabak-İNANCIMIZ VE ÖLÇÜMÜZ**
- 4 **Feyzanur Akyol-GÜNEŞ BATIDAN DOĞARSA**
- 6 **Tuba Gündoğdu-HİCRET**
- 7 **Serranur Umay-MÜCAHİD**
- 9 **Fatma Süslü-DÖNMEZ BİR DAHA / Rabia Kandemir-MUSALLA TAŞI**
- 10 **Tuba Gündoğdu-ÇAĞIMIZ VE İNSANLIK ARASINDA GAZZE**
- 11 **Fatma Süslü-EŞİK / Müberra Şirin-MAHKEME**
- 12 **Kevser Şahinoğlu-KILIF**
- 13 **Fatma Süslü-ŞEFFAF ÖRTÜ / Tuba Gündoğdu-CAN KESİĞİ**
- 14 **Sümeyye Bire-DİJİTALDE MAHREMİYETTEN MAHRUM MUYUZ?**
- 15 **Sümeyye Bire-HİCRAN / Serranur Umay-DİRENİŞ**
- 16 **Rabia Kandemir- YETERSİZ BAĞLANTI - TEMMUZUN GÜZÜ**
- 17 **Fatma Süslü-BİR UMUT**
- 20 **Bahriye Kara-FİLİSTİNDE BUGÜN / Fatma Süslü-DEĞER Mİ?**
- 21 **Tuba Gündoğdu-DEVİRİ ÂLEM**
- 22 **Serranur Umay-BİR VARMIŞ BİR YOKMUŞ AMASYA**
- 24 **Ebru Özeşme-YOLA ÇIK YOL AÇIK**

İLÂHÎ KELÂMİN MÜSTESNA GRAMERİ

DOÇ. DR. MEHMET KILIÇARSLAN

Yalova Üniversitesi İslami İlimler Fakültesi Arap Dili ve Belagati A.B.D Başkanı

Kur'an-ı Kerim'i her yönden ele alan ve onda kusurlar bulmaya çalışan oryantalistler gramer yönünden de tüm ayetleri taramışlar, onun Allah kelamı olmadığını ispatlamaya çalışmışlardır. Bu amaçla Paul Newton adlı müsteşrik, "Qur'an: Gramatical Errors" başlıklı bir makale kaleme almış, kendince içinde gramer hatası tespit ettiği 13 ayeti bu makalede tahlile tabi tutmuş ve onlarda Arap dili gramerine uymayan yönler olduğunu iddia etmiştir. Makalenin sonunda ortaya koyduğu iddia şudur: "Kur'an Allah kelamı değildir. Zira Allah bütün dillerin yaratıcısıdır. Eğer Kur'an gerçekten Müslümanların iddia ettiği gibi Allah katından gelme bir kitap olsaydı, onda gramer hataları olmazdı. Ama bu 13 örnek açıkça gösteriyor ki onda gramere uymayan ayetler bulunmaktadır."

Newton'un bu makalesi Türkiye'deki İslam düşmanları tarafından tercüme edilerek çeşitli sosyal medya mecralarında dolaşıma sunulmuş, Müslüman gençler Kur'an'ın Allah'a aidiyeti konusunda şüpheyi düşürülmek istenmiştir. Hatta bu iddiaya cevap vermek maksadıyla iyi niyetli bazı ilahiyat hocaları da aynı makaleyi tercüme etmişler, oradaki iddiaları çürütmeye çalışmışlardır.

Yapılan çalışmaların sadece Newton'un ele aldığı ayetlerle sınırlı kalması ve Newton'un değinmediği gramere muhalif gibi görünen bazı başka ayetlerin de bulunması, bizi, bu konuda hiçbir açık kapı bırakmayacak bir çalışma yapmaya sevk etti. Fatıha suresinin ilk ayeti olan besmeledeki "isim" kelimesinin başındaki vasil hemzesinin niye yazılmadığı ile başlayıp Nas suresinde vesvese veren iblis olduğu halde neden "müvesvis" şeklinde ism-i fail kalıbı değil de "vesvas" şeklinde bir mastar kullanıldığına varana kadar tüm Kur'an'ı Mushaf tertibine göre ele alan bir çalışma yaptık. İlk bakışta gramere muhalif gibi görünen ayetleri ele alarak onlardaki gerçek durumu izah ettik. Farklı dünya dillerinden ve cahiliye şiirinden örnekler vererek söz konusu ayetlerde gramere ters düşen bir yönün bulunmadığını ortaya koyduk.

Bu çalışmayı yapmadan önce bu amaçla herhangi bir çalışmanın yapılıp yapılmadığını araştırdığımızda makale bazlı bazı çalışmaların yapıldığını, ancak tüm Kur'an'ı tarayan özel bir çalışmanın bulunmadığını tespit ettik. Üstelik bu, Türkçe'ye özel bir tarama değildi. Tüm dünya dillerine yönelik yaptığımız tarama Kur'an'da gramere uymuyormuş gibi görünen tüm ayetlerin sıralı şekilde ele alınıp açıklandığı bir eserin olmadığını ortaya koydu. Bu da şevkimizi artırdı ve tarih boyunca hiç yapılmamış bir hizmeti yapmanın haklı gururuyla bu eseri kaleme aldık. Her ilahiyatçının kütüphanesinde mutlaka bulunması gereken eser, hak ettiği karşılığı buldu ve kısa sürede ilk baskısı tükendi. Tüm Türkiye'de pek çok hocamız özellikle yüksek lisans ve doktora öğrencilerine kitabımızı okuttuklarını, ancak baskısı tükendiği için kitaba ulaşamadıkları bildirdiler. Bunun üzerine ilk baskıda gözümüzden kaçan bazı hataları da tashih ederek ikinci baskı için hazırladık. Şu anda bu ikinci baskıya ulaşmak mümkün ise de yakın zamanda tükenebilir. Üçüncü baskıyı yapmak nasip olur mu bilmem. Bu nedenle kitaba ulaşmak isteyenlerin acele etmelerini tavsiye ediyorum. Yazana da okuyana da dünya ahiret faydalı olması temennisiyle...

EVRENSEL İNSAN HAKLARI BEYANNAMESİ VE REEL POLİTİKA: FİLİSTİN EKSENİNDE BİR DEĞERLENDİRME

DR. M. LATİF BAKIŞ

Yalova Üniversitesi İslami İlimler Fakültesi Felsefe Tarihi Anabilim Dalı.

Evrensel İnsan Hakları Beyannamesi ne kadar evrensel, ne kadar insani, ne kadar bağlayıcı? Küremiz üzerinde yürütülen politikalar ve dizayn edilen siyaset teorileri, bir sanat olarak karşılık görmesi gereken siyaseti, erdemlerden uzak bir mecraya zorlamaktadır. Bu durumun zorunlu bir neticesi olarak, temel haklara ve insan hürriyetine dair istifhamlar da seslendirilmektedir. Söz gelimi, bugün yaşananlar bizi şöyle konuşmaya zorlayabiliyor: ABD adaletten söz etmesin, çünkü zulmü destekliyor ve iki yüzlü davranıyor. AB ülkeleri insan haklarından söz etmesin, çünkü insanların katledilmesini finanse ediyor. Bir çok İslam ülkeleri zarurat-ı hamseden söz etmesinler, çünkü ilk şart olan canın korunması ilkesinin çiğnenmesine engel olmadılar. Bir Küresel İntifada başlamıştır artık, bundan geriye dönülemez. Güçlülerin hırsızlıklarını, haksızlıklarını ve haysiyetsizliklerini meşrulaştıran ve gerekçelendirmeye zorlayan hiç bir yasa adalet doğurmaz. Böyle bir dünya da asla insanîyetçi değildir. Adalet yoksa, ahlak yoksa, insanın canına ve kutsalına kıymet yoksa, çocukların umutları yoksa kimse için yaşanacak bir dünya da yoktur, olamayacaktır. Bu durum, aleni bir şekilde dünyayı terörize etme çabasıdır. Her ferdin ötekini terörist ilan ederek kendi yaptıklarını haklı gördüğü bir dünyada millet de olamaz, devlet de olamaz. Her şeyin parçalanmasına tanıklık edildiği bir dünyada kimse bir bütünlük elde edemez. Bütünlüğün bozulduğu bir dünyada hiç bir şey anlamlı, kutsal ve değerli olamaz. İnsan ancak bir bütün olarak anlamlıdır.

İnsan, integral yapısıyla, ruh ve beden birliğiyle bir bütünü ifade eder. Toplum farklı fert ve kıymetlere ve de dereceli yapısıyla bir harmoni oluşturduğu ölçüde toplum olarak anlam kazanır. Dünya da ancak devlet, millet, ırk, renk, dil, kültür, inanç ve pratikler açısından çeşitliliğiyle güzel ve yaşanılacak bir yer halini kazanır. Tek renk, tek boyut, tek ırk, tek dil, tek pratik ezberciliği yaşamı katleder. Akıl ve ruhları dumura uğratar. Renklerin çeşitliliğinin ortadan kaldırılması siyahı daha güzel kılmayacaktır. Siyahın sevimliliği dahi alternatiflerin çokluğuna bağlıdır ancak. İsrail, ABD ve bilumum AB ülkelerinin tarihte sürekli olarak ortaya koydukları soykırım, terörizm, dil ve ten ırkçılığı, nazist şövenist tutumlar, barbarlık, devrimler, üstün ırk iddiası gibi saçmalıklar, faşizm, nazizm ve öjenizm barbarlıkları bir bütün olarak dünyanın neşesini, renkliliğini, umudunu ve huzurunu söndürmekten başka bir sonuç doğurmadığı açıktır. Bu durum, akademinin "Hümaniter Ahlak" üzerine yeniden düşünmesini icbar eder. Evrensel ilkelerin var olup olmadığının mevcut Filistin meselesi üzerinden kritiğinin yapılması gerekir. Ancak bugün bütün insanlık şunda hemfikirdir ki' demokrasi, değerler ve hukuk Filistin ile imtihandan geçmektedir ve bu konuda dünyanın notu geçersiz seviyededir. Hümaniter ahlakın ne olduğu ve bunda kültürün izlerinin olup olmadığı da bir başka sorunsal olarak ifade edilmek durumundadır.

İNANCIMIZ VE ÖLÇÜMÜZ

KEMAL TABAK
İlahiyatçı-Eğitimci-Yazar

Davamız İslam'dır, gücümüz İslam
Her türlü amalde ölçümüz İslam.
Değiliz sitemler arayıp duran
En mükemmel hayat; Hayat-ı Kur'an.
Bir manada millet ehl-i İslam'dır
Milliyetçilik de dine uymandır.
"Küfür tek millettir, İslam tek millet"
Yok İslam'da asla kavmiyet.
Üstün mü olmuştuk hiç Türk Arap'a
Yahut Arap Türk'e olmadan takva.
Zıttır itikada, yoktur Arap/Türk
Yasaktır İslam'a karşı '...cülük'.
Fark yoktur arda, müminler kardeş
İster Japon olsun isterse Habeş.
Kavimler vakıa ve vasıtaadır
Tehirleri caiz, takdimleri hatadır.
Birtakım sentezler büsbütün yanlış
İmana noksanlık katan inanış.
Olamaz kişiler mümine rehber
Ortada dururken yüce Peygamber.
Ne bir '...izme' köle, ne kula tapan
Ne bir hizbe alet ne ona düşman.

İtikat bütündür ya hep ya da hiç
Hem uymalı ona öz, söz, dış ve iç.
Yetmez sadece bir elhamdülillah
İspatsız saygıdan müstağni Allah.
Hem mümin görünüp hem de yapmamak
Odur işte asıl İslam'dan sapmak.
Allah gerçek ilah bilinmedikçe
Girmez Rab kalbe put silinmedikçe.
İslam'ın esası hadis ve ayet
Hakka uymayana olmaz riayet.
İslam şekle girmez onda şekiller
Çareyi gayrıda arar gafiller.
İslam hiç ek almaz başa ve sona
Başka sıfat gerekmez ona.
Olamaz ılımlı ve radikalı
Ashabın hayatı örnek alınmalı.
Şeriat İslam'ın bütünü, özü
Reddederiz bundan başka her sözü.
İslam'da çareler sonsuz ve mebzul
Yeter ki bulunsun ehliyetli kul.
Ehliyet ihlastır, maharet değil,
Amel de ihlasın ölçüsüdür bil.

GÜNEŞ BATIDAN DOĞARSA

FEYZANUR AKYOL

Camdan yansıyan güneş ışıkları yakıcıydı. Gözlerini zorlukla açmaya çalıştı ama acıyla tekrar kapattı. Telefonunu aradı el yordamıyla. Yatağında değil de koltukta olduğunu anlayınca dün gece yaşadıkları yavaş yavaş belirmeye başladı. Gözlerinde hissettiği acı ve şişliğin nedenini de buldu böylece. Saatlerce ağlamıştı. Kalbine yerleşen duygunun tesiriyle baştan aşağıya titredi yeniden. Saatin kaç olduğunu anlamaya çalışırken telefon ekranında kendini gördü. Başka biri vardı karşısında.

Rachel dün öğleden sonra işten eve döndüğünde her gün yaptığı gibi elbiselerini değiştirip yorgunluğunu atmak için koltuğa uzanmıştı. Telefonuyla sosyal medyada gezinirken şu aralar sıkça önüne düşen savaş, vahşet görüntülerini hızlı hızlı geçti. Çok uzak bir coğrafyada yaşanan bu savaş barbar bir ırka karşı veriliyordu. Üstelik ilk füzeyi onlar atmıştı. Tabii ki kendilerini savunma(!) hakları vardı karşı tarafın. Bu düşünceye inanmayı kalbi reddediyordu aslında. Bunca çocuğun öldürülmesinin açıklaması olamazdı.

Yahudi bir aileye mensup olmasının getirdiği önyargıyla Müslümanlara antipati duymuştu yıllarca. İslam'ı genelde terör ile ilişkilendiriyor, aklına uzun sakallı, elinde silah, öfke dolu bakışlarıyla etrafa kurşun yağdıran insan görüntüleri geliyordu. Ailesinin ona öğrettiği en temel inanç Yahudilerin üstün ırk olduğu ve Müslümanların insan dahi olmadığıydı.

Rachel'in dayatılan bu kabule çocukluktan beri aklı pek yatmamıştı. Amerika'da yaşadıkları bölgede tek tük de olsa Müslümanlar vardı ve herkes gibiydiler. Büyüdükçe, birçok önyargının Yahudi inancından kaynaklandığını anladı ve fazla önemsemedi bu tarz söylemleri. Ailesi kadar dindar değildi zaten. Fakat yine de mesafeliydi Müslümanlara.

Sosyal medya mesajlarına baktı. Bir arkadaşı bir video göndermişti. "Beni çok etkiledi" yazıyordu altında. Merak edip tıkladı. Sakallı bir adam kucağında tuttuğu küçük kız çocuğunun kapalı olan gözkapaklarını açıp gözbebeklerini öpüyor, saçlarının buklelerini kokluyor ve kıza sımsıkı sarılıyordu. Daha ayrıntılı inceleyince kucağındakinin torunu olduğunu ve bombardıman sonucu öldüğünü anladı. Küçük kızın adı Rim. Dedesi ona "Ruhumun ruhu" diyordu. Ruhunu öldürmüşlerdi yani. Peki, adamın yüzündeki bu gülümseme, bu sakinlik neyin nesiydi? Acaba akli dengesi mi yetersizdi? Yoo öyle bir bilgi yoktu. Adını koyamadığı bu durum, neydi bu? Tekrar tekrar izledi, anlamaya çalışarak, bıkmadan, yorulmadan izledi.

Ne olduysa ondan sonra oldu. Sular bulandı ilk olarak. Ardından kopan fırtınada, içinde emniyetle yol aldığı tekne alabora oldu. Bir şeylerin hiç de gösterilmek istenen gibi olmadığıнын ipuçları belirdi zihninde: Şüphel! Yaşadığı hayatın yalan olma ihtimalinin sarsıcı etkisi onu allak bullak etti. Üstünde oturduğu zemin kayıyordu hızla. Eğer gördüğü gerçekse kendi yaşadığı nasıl bir yalandı? Bu insanlar nasıl bir dünyaya aitti?

Tüm bu sorular kalbindeki kapıları açmış içindeki her şeyi boşluğa çekiyordu. Onları tutmak için ruhunun hiçbir zerresi mücadele etmedi. Kendinin olmayanlar onu terk ediyordu sanki. Her şey uçtu gitti. Zamanla kalbi kuş kadar hafifleyip, sakinleşti.

Sonra temizlenen bu kalbe bir ışık süzmesi isabet etti. Siyonizmin insanlığı karartan füzelerinin aksine şefkatli bir nurla aydınlandı içi. Tüm benliğiyle hissetti bu nûru. Ardından bir kıpırtı oldu derinlerde. Minnacık bir tohuma can geldi.

En kadim medeniyetlerin yaşandığı, en değerli insanlık hazinelerinin hemen yanı başında, azgın bir kavim, yaptığı soykırımla tüm dünyaya meydan okuyor, attığı bombalarla masum canlar gökyüzüne yükseliyordu. Onların kanatlarından yeryüzüne yayılan ışıktı, henüz ölmemiş hidayet tohumlarına can veren. İşte şimdi tüm kirlerinden ve fazlalıklarından arınmış bu yürekte, bir tohum sulanmak için yağmur bekliyordu.

Filistinli dedenin “Ruhumun ruhu” diye hitap ettiği can parçasına bakan gözlerinden yayılan iman büyüdü büyüdü, Rachel’in gözlerinde rahmete dönüştü. Gözyaşlarını durduramıyordu. Sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Yıllanmış kirleri kazır gibi ağıladı saatlerce.

Sakinleştikten sonra başka şeyler de izledi. Yetmedi bir başkasını, bir başkasını... Kalbinin kapıları nasıl hidayete açıldıysa, aklının melekeleri de anlamaya açıldı. Perdeler kalktı, idrak başladı. Ne kadar yalan bir oyunun figüranı olduğunu, aslında gerçeğin ne denli görünür olduğunu idrak etti. Acı, pişmanlık, öfke, vicdan azabı... Derken sabahın ilk ışıkları belirdiğinde bitkin düştü. Boş bir çuval gibi yığıldı. En son hatırladığı buydu.

İşte şimdi uyandığından beri hissettiği bambaşka bir güzellik yerleşmişti kalbine. Daha önce hiç tatmadığı bilmediği bir güzellik. Ellerini göğsünün üstünde birleştirdi. Gülümsedi. Kaçırmaması gereken bir trenin son vagonuna yetişmiş gibi sevinçliydi. Bir çocuğun günlerce aradığı oyuncakını bulduğunda hissettiği sevinç gibi: Tertemiz.

Kalktı, yüzünü yıkarken şişmiş gözlerine baktı. Dışarı çıkmalıydı mutlaka. Parlak bir güneş onu bekliyordu. Heyecandan hızlı hızlı atan kalbini tuttu. Bir cami bulup içine girmek, ya da bir Müslüman bulup saatlerce konuşmak, aklındaki bütün sorulara cevap bulmak istiyordu. Belki günlerce okumak... Belki aylarca... Bir şey yapmalıydı, yola koyulmalıydı bir an önce.

O sırada aynı heyecanı yaşayan bir sürü insan aynı güneşe doğru yürüyordu birbirinden habersiz. Onlar için güneş hala doğudan doğarken, başka bir coğrafya için güneş batıdan doğmaya başlamıştı oysa.

HİCRET

TUBA GÜNDOĞDU

Kelamın en dargın zamanıydı Manolya
Aklımla kalbimin çarpıştığı
Çıkmaz yolların karıştırıldığı anlardı
Sense duruşunu göklere çevirmiş,
Özünle sözünü korur gibiydin karşımda
Bana ağır gelen yükler vardı Manolya
Gel desende,
Çıkamazdım bu değirmenden.

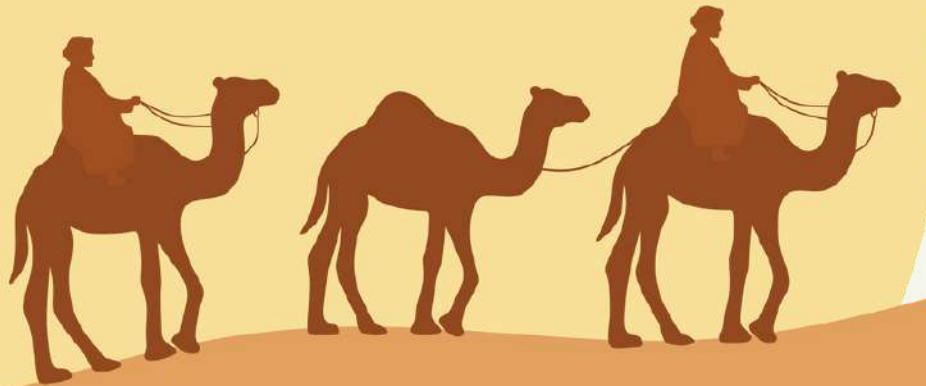
Karanlık havalardan geldim buralara
Buruk seslerden
Donuk bakışlardan...
Kaç yıl bekledim küflü zindanlarda
Bilemezsin Manolya
Kaç kırk yıllar geçti aradan
Ne taşlar altında ezildik bilemezsin

Anla Manolya
İlmek ilmek dokuduğum şu kalbime
Nasıl vururdum sessizliği
Ben denizlerin uykusunda
Harabe evlerin damıtılmış anılarında aradım hicreti

Herkes gelip geçti Manolya
Atlar, Bedeviler, kervanlar
Bense ruhunu sakladım yolların
Nasıl örtülere büründüm bilemezsin

Adım atmanın mecali mi vardı Manolya?
Zaman bekletti bizi
İşte şimdi vakit geldi
Kalem durdu
Gökyüzü vuruldu

Sular daha da coştı Manolya
Şehirler isim değiştirdi mesela
Ezgiler kulağıma seninle hoş geldi.
Hani, köşelerde kalan
İlkbahar çiçeklerinin kokuları vardı yüreğimizde
Esintiye karışıp onlarda yayılmaya başladı şimdi Manolya
Gidebilmek hep kanat çırpınlara hastı
Bense, vefalı bir kubbenin ışığına sığındım her gece...

MÜCAHİD

SERRANUR UMay

Ben Ömer, on dört yaşında Filistinli Müslüman bir ailenin çocuğuyum. Annem ve kız kardeşimle birlikte yaşıyoruz. Babam kısa süre önce işgalcilerin attığı bombalar yüzünde şehit oldu. Karnımızı doyurabilmek için annemle beraber bulduğumuz işlerde çalışıyoruz.

Eğitim hayatına devam edebilmek buralarda hayal oldu. Okula gittiğim zamanlarda “Büyüyünce ne olmak istiyorsun.” diye sorduklarında susardım. Çünkü bir geleceğim var mı, bilmiyordum. Hâlâ bilmiyorum! Dahası yarına sağ çıkabilecek miyim, ondan da emin değilim. Annemle kardeşimi korumaya çalışırken, hiçbir zaman rabbimden ümidi kesmiyorum.

قَالُوا بَشِّرْنَاكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُنْ مِنَ الْقَانِطِينَ

“Sana kesinlikle olacak bir şeyi müjdeliyoruz. Sakın ümitsizliğe düşenlerden olma!” dediler. (Hicr.55)

Bir gün işten eve döndüğümde karşılaştığım manzara hayatımı değiştirdi. Bir bomba bütün evimi yıkmıştı. Yerde baygın yatan, her tarafı kanlar içinde olan kardeşimi gördüm. Onu kucakladığım gibi sokaklarda koşmaya başladım. Etraf harabeye dönmüştü, zar zor herkesin toplandığı sağlam kalan bir bina buldum. Yardım edin, diye haykırarak kapısından girdim. Gerisini hatırlamıyorum.

Gözlerimi açtığımda koşuşturan, üstü başı kanlı insanlar gördüm. Etraf çok kalabalıktı. Bebeklerin çığlıkları, analarının feryatlarına karışıyordu. Bunca gürültünün arasında hüznü dolu, kısıp ve yorgun da olsa tanıdık bir ses duydum: “Abi!”

O anda kulağıma gelen bütün sesler yok oldu, sadece Meryem’in sesi kaldı. Hızla o yöne doğru koşmaya başladım. İnsanlara çarpa çarpa, düşe kalka Meryem’i buldum. Onu gördüğüm an rabbime şükrettim. Ağlayarak, dua ederek kucakladım onu. Belli etmek istemese de sarıldığımda canı yanmış olmalıydı çünkü hafif, acı bir ses çıktı dudaklarının arasından. Geri çekilip yaralarını incelemeye başladım. Sağ kolunun olduğu yer eksikti. Sardıkları kumaş parçasının kıvrımları arasından tazecik kanı sızıyordu.

Kan beynime sıçradı. Zalimlerin durması için daha kaç bedenim parçalanması ve kaç çocuğun şehit olması gerekiyordu. Her şey o kadar acıydı ki. Bir anlam veremiyordum. Beddua ederek bütün öfkemi kustum zalimlere:

“Ya Kahhar!”

“Ya Kahhar!”

“Ya Kahhar!”

Kanı durdurmak için Meryem’in koluna dikiş atılması gerekiyordu ama pek çok şey gibi ilaç da yoktu. Uyuşturmadan işlem yapılacaktı. Birkaç yetişkin gelip tuttu kardeşimi. Doktor küçük bedenine iğneyi her sokuşunda benim de canım yandı. Acıya dayanamayıp bayılan kardeşimin kalan tek elini saatlerce bırakmadım.

Kim bilir belki annem de bir şekilde kurtulmuştur diye ümit ediyordum. Bu yüzden birkaç saatliğine Meryem’i yalnız bırakıp evimizin oraya gittim. Yıkıntılar arasında dolaşırken işgalci teröristleri gördüm. Kardeşimin yanına koştum. Olanı biteni oradakilere anlattım. Yürüyebilecek durumda olanlarla küçük bir kabile oluşturduk. Daha güvenli bir bölge bulana kadar durmayacaktık. Meryem’i sırtıma alıp peşlerine takıldım.

Kardeşim çoğunlukla uyuyordu. Gözünü açtığı zamanlarda da her seferinde annemi soruyordu. “Önden gitti. Orada buluşacağız.” diyordum. Yolu bilenler dinlenmek şöyle dursun, daha hızlı ilerlememiz gerektiği söylüyorlardı ama benim adım atacak gücüm kalmamıştı. Sırtımda bir alev topu taşıyordum. Birkaç kişiden yardım istedim ama ne ilaç vardı ne bir damla su. Gittiğimiz yerde buluruz inşallah, diyerek yürümeye devam ediyorlardı. Ben ayak uyduramayınca kabileyle aramız açıldı. Bir zaman sonra onları görmez oldum. Sığınacak kuytu bir köşe bulup Meryem’i sırtımdan indirdim. Artık gözünü hiç açmıyor sadece inliyordu. Dua ederken uyuyakalmışım. Gözümü açtığımda gecenin bir yarısı olmuştu. Karanlıkta bir şey seçemiyordum. Elimi uzatıp kardeşime dokundum. Buz gibiydi.

ZEYNEP SUDE SARAÇ
MÜCAHİD

DÖNMEZ BİR DAHA

FATMA SÜSLÜ

Davamın peşinden koşamadım ben
Ateş oldum ama yanamadım ben
Gözümdeki yaşları tutamadım ben
Aktı gitti gönül, dönmez bir daha

Umudun kapısı olamadım ben
Yâre giden yolda duramadım ben
Sözlerimi hakkıyla tutamadım ben
Aktı gitti ömür, dönmez bir daha

Hep aynı yerimde kalamadım ben
Çocukların elinden tutamadım ben
Gençlerin lehine koşamadım ben
Aktı gitti özüm, dönmez bir daha

MUSALLA TAŞI

RABİA KANDEMİR

Yürüyorum yılların yüküyle küf tutmuş duvarların dibinde.
Geçmişe bakıp önümdeki yolun daha en başında.
Susuyorum, yutkunduğum her an içimi boğan yosunlar soğuk.
Yollar ardındaki dağ yamacında bekliyor beni sis bulutlarım.
Nefesim kesiliyor, ciğerimi yakan havanın içine dolan acımla.
Adım atmaya takati kalmamış bir insan için zorlaşıyor yürümek.
Kimsecikler yok. Kalabalık ülkelerin insanlığı susmuş.
Sahi insanlık susunca, konuşmuyor mu vicdanlar?
Yana yakıla ağlayan bir annenin kolları sarmıyor mu bütün ormanları?
Yahut karartmıyor mu okyanusların yüzeyini?
Dolup taşmış alevler sıçramıyor mu?
Sisler çok mu bulanıklaştırdı gözleri?
Yazsa kalemim, dökülür kan rengi mürekkeğim.
Doğarken gözlerini sonsuzluğa yuman bebeğin tatlı uykusu, yetmiyor mu?
Kâbus içindeki uykular götürmüyor mu düşüncelere?
Oysa ağlarsınız bir şey olsa çocuğunuza!
Orada ölen de bir ananın evladı.
Ellerinde yok oyuncakları, var kuru ekmekleri.
Gülüşmeler bitmiş.
Islanmış kefenler, üstlerindeki gözyaşı.
Susturmuş ninnileri siren sesleri!
Titriyorum.
İçimde Orta Doğu'nun buzdan musalla taşları.

ÇAĞIMIZ VE İNSANLIK ARASINDA GAZZE

TUBA GÜNDOĞDU

Konuya dair pek çok kelimeler var söylenecek ama bir yanımda öfke diğer yanımda büyük bir hüznün taşıdığı bu çok zor. Çağımızı tarif edenlere göre çok iyi bir dönemdeyiz. İnsanların özgürlük anlamında refaha erdiğine, ihtiyaç duyulan şeylere kolayca ulaşıldığına, ekonomide, teknolojiye, sosyal hayatta ve daha birçok alanda ilerlemelerin olduğuna değinerek 21.Yüzyıl güzelleşmesi yapıyorlar. Belli alanlarda ve bir noktaya kadar ben de buna katılıyorum.

Hız çağında olduğumuz ve teknoloji alanında yeniliklerin varlığı yadsınamaz. Refah içinde yaşamaktayız fakat rahatlık ve kolaylık insanlar için öyle bir noktaya geldi ki, kadın-erkek, genç- yaşlı herkes düşünmeyi bir kenara bıraktı. Kim olduğunu, kendi içine dönmeyi, kalbini dinlemeyi, dünyayı görmeyi, analiz yapmayı ve daha birçok değer yargısını. Nasıl mı? Kalplerimizin katılaşması ile aslında nefes alamamaya ve kendimiz olmaktan çıkmaya başladık. Saf ve duru olan fitratın bozulması insanların, insanlığın kaybı oldu. Bu kaybın büyüklüğü ise zaman içinde giderek arttı. Günümüzde önü alınamaz bir kalp yokluğu yaşıyoruz. Ve her şey buradan başlıyor.

Çok uzağa gitmeye gerek yok. Ağlanacak hale gülmek tabiri şu birkaç ayda üzerimize iyice yapıştı. Bakınız günler ve saatler geçti, insanlığın kapkara yüzü üzerinden. Hâlâ neyi kaybettiğimizi idrak edemiyoruz. Nasıl oldu da gözlerimizi çevirdik Gazze'den? Hadi diyelim gözlerimiz görmedi. Bu teknoloji çağında biraz zor ama diyelim ki görmedi, peki, kalplerimiz bu olanlara nasıl alıştı? Yanımızda acı çeken birini görmezden gelebilir miyiz? Yoksa Gazze ile aramızdaki mesafeden mi bu hissizlik?

Anladığım bir şey varsa o da şu; mesafenin kilometrelerle değil, vicdan ve merhametle ölçüldüğü. Bu, önünü arkasını düşünmeden aynı duygu ve düşüncede birleşmemiz gereken bir gündem. Masum insanların hayatı söz konusu. Bir çocuğun suçu ne olabilir ki, onun elinden ailesini ve hayatını alacak kadar? Maalesef bu kadar basit bir mantığı kuramadık işte. Bu olay bile bizi aynı noktada birleştiremedi. O kadar farklı görüşler ve gruplar oluştu ki, kim neye inanıyor, kestiremez hale geldik. Olaya sadece Filistin İsrail savaşı olarak bakanlar mı dersiniz, birkaç kez boykot edip kenara sığışanlar mı? "Ben ne yapabilirim siyasi mesele bunlar!" söylemiyle zulmün çözümünü zalimlerin vicdanına bırakanlar mı? Kahvem her şeyden önemli diyenleri saymıyorum bile. Hele ki hâlâ Filistinliler toprak sattı diyenleri, kendi ülkelerine dönüp bakmaya davet ediyorum. Konu insan olduğunda vicdan bir yerde devreye girer, diye düşünüyorduk. Bundan yedi ay öncesine kadar insanlık adına bir umut besliyorduk. Şu an baktığımızda büyük bir yanılgı içinde olduğumuzu fark etmemek elde değil. Bu asla insanlık bitti anlamına gelmiyor. Aksine üzerimize azabın gelmemesi, aramızdaki takva ve dava sahibi insanların varlığından diye düşünüyorum. Evet her şeye rağmen bu konuda dertli olanlar var. Ses çıkartmaktan korkmayan, zalimi zalim olarak haykıran, mazlumu ve İslam'ı yiğitçe savunan, kısaca derdi ümmet ve İslam olan, selamın en güzelini hak eden insanlar var. Elbette iman ettiğimiz şey bu davanın hak olduğu, zaferin, izzetin ve onurun muhakkak İslam'a ait olduğudur. Sözün özü şu; kaybettiğimiz değerleri, bu çağa kazandırılan bütün yeniliklerden daha değerli ve önemli görmeye başlamalıyız artık.

EŞİK

FATMA SÜSLÜ

Ne kadar anlatsam da anlaşılmaz serdeyim
Birçok yeri unuttum anne yüreğimdeyim
Bazen deniz kenarı bazen yağmur gibiyim
Yetişsin tüm dostlarım artık bilmem neredeyim

Sabretmek istesem de kapı eşiğimdeyim
Sevdiklerim unuttu buz gibi bir gündeyim
Bazen bir mezar taşı bazen zıbın gibiyim
Yetişsin tüm dostlarım zıtlıklar içindeyim

Merhamete hasretim kimsesiz bir semtteyim
Kalabalık da olsam hep kendi halimdeyim
Bazen kopuk bir tını bazen nağme gibiyim
Yetişsin tüm dostlarım ben nasıl bir yerdeyim

Huzura çok koşturdum ama hep kederdeyim
Bir sürü mekân varken ben hala kabirdeyim
Sen ağlama anneciğim zaten eksik gibiyim
Yetişsin tüm dostlarım hayata dönmekteyim

MAHKEME

MÜBERRA ŞİRİN

Muhatap verin bu suçluya
Bir günaha atfedilen
Aklasa da aklamasa da
Ondan yüzünüzü çevirin
Masum olmak istiyorum, bir kez olsun
İnsanlığın değil kendi nezdimde
İçimdeki mahkemede
Şikâyetçi ben, mağdur eden ben
Avukatım dilsiz, hâkim yok
Yüzyıllardır sonuçlandırılmıyor bu dava
Ertelenmiyor, vazgeçilip gidilmiyor
Bizi bize kırdırıyorlar seyirciler
Vazgeçiyorum şimdi...
Kendimi esaretin özgürlüğüne bırakıyorum
Masumluğun haksız kabullenişine suçluyum
Suç bulduk bedel ödeyecek
Yatağıma uzanıp ıstırap içinde,
Yer yer kahkahalarla ne verirlerse onu okuyacağım

KILIF

KEVSER ŞAHİNOĞLU

Sizi ne uyandırır? Gün ışığı yeterli midir? Yoksa siz de şu ismi lazım olmayan kahveyi içmeden uyanamayanlardan mısınız?

Vaktin parayla ölçüldüğü kapitalist sisteme uygun hizmet veren kahve zincirleri açıldıkları andan itibaren yoğun ilgiyle karşılandı. Çünkü hızlıca kahve alıp ayaküstü içebilmek fikri, işe yetişmek için koşuşturan insanoğluna çok pratik gelmişti. Fakat kısa sürede yaygınlaşan bu karton bardakların ufak bir sorunu vardı.

Taşıma sırasında insanların eli yanıyordu. İç içe geçmiş kartonların ısıyı iletmediğini fark eden müşteriler boş bir bardak daha istemeye başladı. Satışların düşmemesi için firma tarafından kabul edildi ama bu talep zamanla ciddi bir maliyet haline geldi. İşte o zaman da ortaya İngilizce telaffuzu coffee cup seleev Türkçe karşılığı ise kılıf olan o müthiş ötesi icat ortaya çıktı. Hem ikinci bardağa oranla daha az kâğıt içerdiği için doğayı koruyor hem de müşterilerin yanmasını önlüyordu.

Bu buluş beni uzun uzun düşünmeye sevk etti. Vay arkadaş dedim, bak sen şu ince düşünceye!

Oysaki kahvesiz güne başlayamayan müşterilerinin ellerini sıcaktan korumaya çalışan bu nazik millet, yetmiş yıla yakındır gözümüzün içine baka baka soykırım yapıyordu.

Ben akıl erdiremedim. Doğaya saygılı bu zincirden kahve alıp saatlerce o mekânda oturan arkadaş, bilmem sen dersin bu konuda?

Oturduğun sandalyede işkencelerle öldürülen çocuk, kadın, erkek binlerce masum Müslüman görülmüyor mu? Bardağındaki ismin okunmasını beklerken, bombalanan hastaneden yükselen feryatlar duyulmuyor mu?

Merak ediyorum. Dünyaya gelmeyi başarıp açlık yüzünden ölen bebekleri bildiğin halde bir sürü aromayla zenginleştirdiğin, yumuşattığın kahvenin tadını alabiliyor musun?

Ey! Kahvesinden bir yudum almadan gözünü açamayan kardeşim uyan!

Ahirette boğazına yapışacak masumların elleri için uyan!

Müslüman kadının iffeti ve namusu için, bombaların altında ninniyle sakinleştirilmeye çalışılan bebekler için, cesetleri paramparça olan Müslüman kardeşlerin için uyan!

Sustuğun için hesaba çekileceğini bilerek uyan!

Zalimler zulümlerini kapatacak çok güzel bir kılıf bulmuşlar.

Farkında mısın?

ŞEFFAF ÖRTÜ

FATMA SÜSLÜ

Karanlık bir deniz gibi anne karnında
Daha adımızdan bile bihaber bekliyoruz
Hayat her gün biraz daha yakınımızda
Az kaldı şeffaf örtüden kurtuluyoruz

Apaydınlık bir ışık gibi ateş başında
Yakıcılığın telaşıyla bocalıyoruz
Ölüm her gün biraz daha yakınımızda
Sabredin şeffaf örtüden kurtuluyoruz

Dünyadan sürülmüş gibi toprak altında
Hayati bir ölüm için sabırsızlanıyoruz
Farkındayım ölüm artık başucumuzda
Azmedin şeffaf örtüye kavuşuyoruz

CAN KESİĞİ

TUBA GÜNDOĞDU

Zaman kıvrımlarından akarken hayat
Bir ikindi vaktidir ömrümün demleri
Uzunca yollar ve gölgeler seslenir arımdan
Sükûtu zırr gibi kuşanıp,
Kalbimin uçsuz bucaksızlığına doğru koşuyor
ayaklarım.
Hayalimde koşturan atların hüznünü taşıırken gövdem
Kendimin çıkmaz dehlizlerine inat sabahlıyor kalbim.
Aynalardaki yüzüm kırılgan bir izi taşıyor.
Yolcular uzaklaşıyor şehrimden bir bir.
Bu nasıl yorgunluktur? Yeni bir harpten çıkmış gibi...
Şimdi konuşurken gecenin dertli uykuları,
Kalp sürgünüm kim bilir hangi ülkededir.
Oysa kırılganlıkları bağlayıp bir serçe durağına
Zamanın avuçlarına düşüyor her bir zerremiz.
Yüreğimiz gündüzlerde bir kuytuyken,
Akşam kızılıdır ellerimiz...

DİJİTALDE MAHREMİYETTEN MAHRUM MUYUZ?

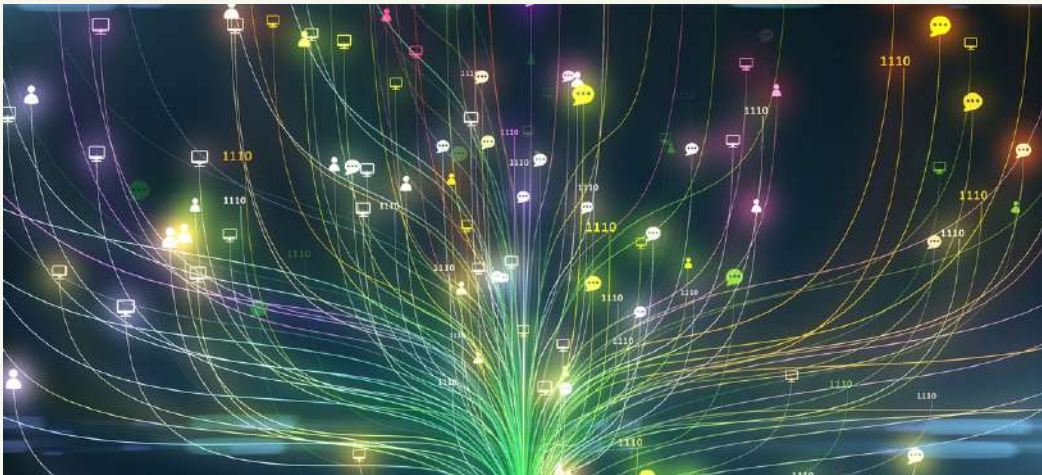
SÜMEYYE BİRE

Hayat her şeyiyle bize ait olan anlardan oluşur. Kimilerini başkalarıyla paylaşıyoruz, kimilerini de kendimize saklarız. İşte burada mahremiyet konusu ortaya çıkıyor. Günümüzde özellikle dijital ürünlerin hayatımıza girmesiyle birlikte sıklıkla tartıştığımız bir konu bu. Acaba dijitalleşiyor oluşumuz mahremiyetimizi tehlikeye atıyor mu?

Kullanıcılar tedirgin olmakta son derece haklı. Çünkü bu mahiyetine tam olarak hâkim olmadığımız bir konu. Evet, veri aktarımı, depolama, işleme gibi bütün faaliyetler uluslararası protokollere göre yapılıyor ve hepsinin güvenlikle ilgili bir izahı var. Ancak bu protokollerin dışında kalan çok sayıda ağ ve bu ağlarda kurulan siteler, uygulamalar mevcut. Dijitalde işlenen suçların büyük bir bölümü de buralarda karşımıza çıkıyor. Bu protokollerin kapsamına giren ancak bir şekilde sınırlanmış bir sürü merdiven altı site ve uygulamalar da mevcut. Meselemiz tabii ki kötü niyetli insanların bunları neden yaptığı değil. Meselemiz bu büyük şirketlerin kötü niyetli kişilere karşı neden yeterli önlemleri al(a)mayışları! Örneğin popüler sosyal medya sitelerinin tabanlarına yerleşmiş ve paylaşılanlar arasından dakikada 300'den fazla çocuk fotoğrafı indirip pedofili sitelerine satan uygulamaların bunları kolaylıkla yapabiliyor oluşu, doğal olarak bize dijital dünyada güvende olmayışımız hissiyatını veriyor.

İyi ve kötü her zaman olmuştur ve olacaktır elbette. Hiç kimse kötünün varlığından dolayı güvensiz hissetmez. Bu hissi verecek tek şey önlemin azlığıdır. Mesela hırsızların her zaman var olduğunu biliriz.

Ancak onların ulaşamayacağı, korunaklı bir evimiz varsa rahatça uyuyabiliriz. Dijital dünyada kötü niyetlilerin varlığından değil, bize bu hizmeti sunan insanların gerekli hassasiyete sahip olmamalarından ötürü rahatsızız. Açık pencereden bile içeri bakmayan, komşusunun kapısını çalıp iki üç adım geride duran ve mahremiyete bu kadar ehemmiyet veren bir toplum olarak, dijital hizmetlerin bu denli güvenlik açığı barındırması, bizi makul bir çare arayışına sürüklüyor. Ancak birkaç şirketin tekelinde olan dijital dünyada kural koyucu olmadığımızdan ötürü, bu konuda araştırma yapan hemen hemen hiç kimse tarafından elle tutulur bir çözüm bulunamamış durumda. "Topluluk Kuralları" olarak belirlenen ve yeri geldiğinde ifade özgürlüğümüzü dahi kısıtlayan bir düzenden mahremiyetimize hürmeti beklemek abesle iştigaldir. Tehlikeli diye de bunca kolaylık ve imkânı terk edemeyeceğimize göre, yapacağımız en mantıklı şey kendimizi muhtemel tehlikelerine karşı olabildiğince korumak. Mesela verdiğimiz gereksiz izinleri kapatmakla, bir şey indirirken iki hatta üç kere düşünmekle ve ciddi bir ihtiyaç hâsıl olmadıkça hiçbir platformda fotoğraflarımızı, kişisel bilgilerimizi paylaşmamakla işe başlayabiliriz. Bunlar bizi dijital dünyada hür kılmayacak tabii ki. Fakat en azından küçük de olsa bir önlem almış, verilerimizin güvenliğini arttırmış olacağız. Ta ki kendi hassasiyetlerimize duyarlı, kendimize ait mecralar yapıp buralarda hür olana kadar.

HİCRAN

SÜMEYYE BİRE

Medeniyetin omuzlarıydı o direkler
Medeniyetin debdebesi kubbeler
Ah o mihrap, o minber, o çiniler
Şimdi hepsi yetim ve öksüzler

Esme be rüzgâr, esme bana o yönden
Toz kaldırma garip kalmış mermerden
Sahipsiz kalışına etme beni şahit
Öldürme daha fazla beni kederimden

O salonda nice ferman yazıldı
Nice emir gitti, nice mühür basıldı
Şimdi koca kubbede bir ah kaldı
Hazin bir rüzgâr, acı bir boşluk kaldı

DİRENİŞ

SERRANUR UMA Y

Direnışteydi ruhum, Küre'i arz zindanında.
Davası olan insanlardanım, mahkûmum gök kubbenin altında.
Bileklerime değil, yüreğime kelepçe vurdular.
Ahlaksız ahlak memurları.

Mektubuma mühür vuracaktım, dilime vurdular.
Davasız dava memurları.
Görünce gözlerim gerçeği, mil çektiler.
Edesiz edep memurları.

Duydum duymamı istemedikleri yalanları, kulaklarımı kestiler.
Saygısız saygı memurları.
Koşarken özgürlüğe zincir taktılar bacaklarıma.
Adaletsiz adalet memurları.

Haykırdım hakkı halka, darağacına astılar.
İnsafsız infaz memurları.

YETERSİZ BAĞLANTI

RABİA KANDEMİR

Algımız mı değişti yoksa yüreğimiz mi buz tuttu? Artık kimse mendil satan mahcup bir çocuğu dinlemiyor, paketini zorlukla taşıyan bir yaşlıya yardım etmiyor, ıslak bir kedinin titremesine üzülüyor, soğukta montsuz iş arayan bir genci fark etmiyor. Sahi biz ne ara kapı komşumuzun derdini bilemeyecek, yüzünü tanıyamayacak kadar duyarsız olduk. Ne ara iyilik yaparken bile acaba diyen, elleri titreyen insanlar olduk? Haksızlık ve zulüm karşısında yapılabilecek en kötü şeyi benimseyip sustuk. Ben bu çağa ayak uyduramıyorum. Bir sürü şekilde iletişim kurulan bir çağda bedensel ve ruhsal bütün bağlantı kablolarımız kesilmiş durumda. Aynı evde birlikte yaşarken bile ailemize karşı özlem içindeyiz. Bu uzaklığın küf tutan kokusu veba gibi her yerimizi sarmış durumda. Elimize geçen küçüklük fotoğraflarımızı görünce, yanan bir sobanın sıcaklığını hissedince kaybettiğimiz değerleri daha iyi anlıyoruz. Karın lapa lapa yağarak içine düştüğümüz pisliği temizlemesini bekliyoruz ama boşuna. Artık kar bile yağmıyor, gökyüzüne bakmaktan aciz insanların üzerine. Ruhumuzu besleyen şeyleri kaybettik. İşgal altında olduğumuz bu çağda kırılan kalplerimizi iyilik yaparak onaralım. Her şey komşunun külü yerine internet şifresine muhtaç olduğumuz zaman başladı.

TEMMUZ'UN GÜZÜ

RABİA KANDEMİR

Bir mevsimde kaç güz var?

Ermezdi aklım, çocuktum. Kuşlara el sallarken, birden bire karanlık yağmurunu yağdırdı üzerime hayat.

Yağmaz sanırdım, hüznün sabahlayana kadar bir gece vakti. Ruhum çocuktu. Oysa ilk defa el sallamıştım gökyüzüne. Öyle sanırdım.

Üzüldüğümde değil, kimse bilmesin diyeydi sana dik bakışım. Dağılmıştı her yer, durdum. Derin nefesim, buhran içinde hızlıca çarpan yüreğim ve şaşkın bakışlarım arasında.

Hayır, büyümüştüm ama gerçekler yağmur damlasıyla yapışmıştı kaburgamın en ince kemiğine. Oysa hep güleceğimi sanırdım.

Hani nerede, küçükken büyümüş dedikleri göz bebeğim?

Şimdi maziye yutmuş, göz bebeğime hapsolmuş, küçük kız çocuğunun elini bırakmış oyuncak bebeği.

Şimdi bir türkü yürekten yüreğe acı aktaran ve bir son vardı, gitmeden akıllara kazınamayan.

Uzun bir yolda durmuşum, tozlu raflarda kalan anıların üstünde acı yüklü kitapların yırtık sayfasındayım.

Ölümü tatmamış ruhum çocuktu. Bir güler bir ağlardı, dünyanın iki günlük yüzüne. Soğuk toprağa dokunana kadardı. Dokundu eli yandı. Kalbine nükseden acılar elini, dokunduğu buz gibi toprak yüreğini yaktı.

Rahmanın verdiği kuvvet ile akmıştı yaşlar ellerine.

Belki de bu yapışan toprağı, yanan kalbini söndürmek içindi. Aylarca süren güzün tek bir derdi vardı. Cennetle aralanan baharın dünyadaki güzlerin yansımasıyla yanan korların ardındaki nehirlerin gerçekliği...

BİR UMUT

FATMA SÜSLÜ

Gözlerimi hafif bir sızıyla aralandım. Başımda yanma hissiyle karışık bir acı vardı. Alnımdan aşağıya yoğun bir sıvı tomurcuğunun yuvarlanışını hissettim. Ne kadar elimi kaldırıp silmek istesem de yapamadım. Kımıldanmaya çalıştığımda kaburgam etime batıyor, inanılmaz bir acıyla sarsılıyordum. Galiba içimde sayısız kırık kemik vardı. Kıpırdamadığımı anlayınca nasıl bu hale geldiğimi düşündüm. Ne olmuştu da bu durumdaydım.

Cevabını bilmediğim soruları bırakıp nerede olduğumu tahmin etmeye çalıştım. Başımı zorla kaldırarak etrafı inceledim. Karanlıktı. Ne kadar istesem de bulunduğum yerin şeklini canlandıramıyordum zihnimde. Kafamı tekrar arkaya yasladığımda tavandaki desen gözüme ilişti. Bu benim odamın duvar kâğıdıydı. Karanlıkta görebildiğime şaşırdım. Ya da tahmin etmiş bile olabilirdim ama kesinlikle odamdaydım. Son bir gayretle tekrar kıpırdandım. Elimi uzattığım yerde bir şey buldum. Yanımdan ayırmadığım telefonumun olabileceğini düşündüm. Nihayet yardım isteyebilecektim. Babamı aramak için kavradiğim nesneyi gözlerime yaklaştırdım. Bir şey seçemesem de elimdeki cep aynası olduğunu fark ettim. Umudum büyük bir gürültüyle üzerime yıkılmıştı. Tek düşündüğüm altında ezildiğimdi. Kıpırdamadan ne kadar daha öyle durdum bilmiyorum. Bir süre sonra kendimi çok tatlı bir uykunun kollarına bıraktım.

“...Var mı?”

Sesiyle bir anda uyandım. Yukarıdan birileri bana sesleniyordu. Ne dediklerini tam anlayamıyordum ama bütün gücümle bağırdım.

“Buradayım, buradayım...”

Kalp atışlarımın yavaşlamasıyla buradayım, diyen sesimi işittim. Var gücümle bağırsam da sesim çok kısık çıkıyordu. Kardeşim özel bir eşyama dokunduğunda yeri göğü inleten bağırışımdan eser yoktu. Kendim bile duyamıyordum söylediklerimi. Umudum bir kez daha yıkıldı. Yıkılmak kelimesini düşünürken birden evet, dedim. Evet, ben şu anda kocaman bir enkazın altındayım!

Nerede olduğumu algılayabilmemin verdiği buruk bir sevinçle gülümsedim. En azından bütünüyle bilinmezlik hissinden kurtulmuştum. Daha bir sürü sorum vardı ama şu an hiçbirisi önemli değildi. Tekrar etrafıma bakındım. Uzakta küçük bir parıltı gördüm. Oraya ulaşmam mümkün değildi. Yine de tüm gücümle kalkmaya çalıştım, olmadı. Bedenimdeki ağrının sebebini bulmak için tek tek uzuvlarımı yokladım. Kafam kanıyordu, galiba kaburgalarım kırıktı ve bir de ayağımın üzerinde inanılmaz bir ağırlık vardı. Bunlar dışında bir şeyim yoktu, iyileşecektim...

Saatler geçtikçe üşümeye başladım. Defalarca bağırdım ama kimse karşılık vermedi. Burada ölüp gidecektim. Bana önceden çok uzak olan ölümün, aslında ne kadar yakınımda olduğunu o an fark ettim. Bir insanın ölümü üzerine uzun uzun düşündüm. Uzaktan gelen tıkırtılar zamanla artmaya başladı. Bir süre sonra yağmur yağdığını anladım. Evimin camından izleyip çayımı yudumladığım yağmurun altında savunmasızdım.

Ne garip değil mi? Yağdığında hızla şemsiyemi açtığım yağmura şu an çok muhtaçtım. Damlalarını çaresizce dudaklarımla yüzüme sürüyordum. Hatta avucumda biriktirip biraz olsun içebilmek için uğraşıyordum. Ne yalan söyleyeyim, bu çok iyi gelmişti. Bir yanda soğuktan zangır zangır titrerken bir yandan da daha çok yağsın istiyordum. Tekrar tatlı bir uykunun kollarına bıraktım kendimi.

Ağrılarımı artık alışmıştım. Eskisi kadar dayanılmaz değillerdi. Tüm gücümü toplayıp tekrar bağırmaya başladım.

“Buradayım, buradayım... kimse yok mu?”

Uğultu halinde bir konuşma ilişti kulaklarıma. Kimdi bilmiyorum ama yardım istediğini duyabiliyordum. Sonra adımı söylediğini fark ettim: “Sevgi.” Evet o bendim. Tekrar tüm gücümle bağırmaya çalıştım. Umudumun dirilmesiyle sesim daha da gür çıkmaya başladı. Yukarıda gezinenler bir anda durdu. Gittiler mi yoksa burada olduğumu anladılar mı? Bilmiyorum. Umuduma sıkı sıkıya sarılıp beklemeye başladım.

Bazı hatıralarımı tekrar tekrar yaşıyordum zihnimde. Yatağıma uyumak için uzanışım, bir anda kopan gürültü, karanlıklara bürünüşüm... hepsi net bir şekilde canlanıyordu gözümde. Mevsimlerden kış. Anneme küsüp yatağıma girdim. Bir süre sonra şefkatle yanıma geldi.

“Üzme beni yavrum. Biliyorsun, seni çok seviyorum.”

Ardından “Beni rahat bırak,” değişim yankılandı odada. Annem yatağımdan uzaklaşarak dışarı çıktı. Bense ahmak bir ergen gibi uykuya daldım. Ah annem ah! Keşke zamanı geri alabilsem, keşke seninle güzel biten son bir an yaşayabilsem. Keşkelerim birikirken yeniden sesler duydum. Çok hafifti ve o kadar uzaktan geliyordu ki beni duymayacaklarından adım gibi emindim. Yine de bağırımdan kısılmış sesimle yardım isteyip durdum.

Uzunca bir zaman geçti. Herhalde haftalar oldu, diye düşünüyordum. Artık yaşamak gibi bir umudum kalmamıştı. Ölümü kabullenmiştim. Acılarımın bir an önce bitmesi için Allah’a dua ediyordum. Böyle bir durumda insan ağlar değil mi? Tam tersi benim gözümde bir damla yaş bile akıyordu. Hatta bazen eskilere dönüp gülüyordum. Böyle bir anda ağlanmıyormuş, onu çok net anladım.

Bilmem kaçınıcı gündeyim. Zaman kavramını yitirmek ne kadar da berbat bir hismiş. Bulunduğum yerde sahip olduğum tek şey anılarımdı. Gözlerim kapalı olduğu halde keskin bir ışıkla irkildim. Galiba öbür tarafa geçtim, diye düşünürken bir elin bana doğru uzandığını gördüm. İnanmak zordu, hem de çok zor. O an hayal gördüğümü sanıyordum. Sanki bir oyunun içindeydim ve birazdan her şey bitecekti. Ya yenecek ya da yenilecektim. Uzun süren uğraşlar sonucunda aslında ışıklarla aydınlatılmış gökyüzüne ulaştım. Derin bir nefes aldım. Kısa bir süre sonra bir daha nefes veremeyeceğimden bihaber tekrar uyudum.

“Sevgi kırk dokuz saat süren yoğun çalışmalar sonucu enkaz altından kurtarıldı. Çıkarılırken elini bırakmadığı arama kurtarma elemanına anne demesi, ekibin moralini yükseltti.”

“Hastanın ileri derece duyma kaybı semptomları mevcut. Bacağı enkaz altından kesilerek çıkarılmış. Bedenindeki ezikler ve kaburgalarındaki kırıklar komplikasyona sebep olmuş. İç kanamanın şiddeti henüz saptanamadı.”

“Öğlen cansız bedenlerine ulaşılan Sevgi’nin anne ve kardeşi yakınları tarafından teşhis edildi.”

“Yetmiş sekiz saat süren çalışmalar sonucu ölü sayısı bin üç yüz kırk beşe yükseldi.”

“Göçük altından çıkarılan Sevgi bugün yaşam savaşını kaybetti. Kızının ölüm haberini alan acılı baba yoğun bakıma kaldırıldı.

ZEYNEP SUDE SARAÇ
FİLİSTİN'DE BUGÜN

FİLİSTİN'DE BUGÜN

BAHRİYE KARA

Bugün bir çocuk annesini toprağa verdi.
Bir annenin kucağındaki küçük kanlı kefeni
Şehit babasının saçını okşayan çocuğun elini
Gök gürültüsünü bomba sanan kızın dehşetini
Unutabilir misin?

Çocukların dillerindeki tek cümle: "Savaşı durdurun!"
Çaresiz babanın ellerinde topraktan ayıkladığı bir avuç un.

Ey Dünya bu vahşete kör kalmaya devam et!
Her şeye rağmen gül dağıtan o çocuk kurtaracak vatanını
Silecek Kudüs'ün kanlı gözyaşını
Yüreğinde hissetse de hicran yarasını
Kurtaracak gelecek nesillerin yarınını

Ve sen Filistinli çocuk hakkını helal et.
Yalnız bıraktı seni ümmet-i Muhammed.

DEĞER Mİ?

FATMA SÜSLÜ

Değerler çatışıyor koskocaman dünyada
Herkes saygı gösterse öteki insanlara
Tüm sorunlar biterdi çıkardık aydınlığa
Yeter akıl sahibi, nefretin bitmedi mi?

Koskocaman bir kadın gelmiş zaten kırklarına
Değiştiremezsin onu boşuna çabalama
Sen kendini geliştir yeter bu insanlığa
Bitir akıl sahibi, nefretin yetmedi mi?

Herkesin doğruları vardır elbet aklında
Hayat zaten kasvetli bir de sen uğraştırma
Yeterince derdi var değmez saçmalamaya
Bırak akıl sahibi, hevesin bitmedi mi?

Hayatına kastetmez nedir öfken onlara
Özgürlüğün elinde saygı duy farklılara
Herkes sana uyamaz bu böyledir dünyada
Kırma akıl sahibi, öfken hiç dinmedi mi?

Bu dünya neler gördü yirmi sekiz Şubatta
Özgürlükler alındı saygı yoktu onlara
Kendi ülkeleriydi kasteden canlarına
Değerler çiğnenemez, bitti akıl sahibi.

DEVİRİ ÂLEM

TUBA GÜNDOĞDU

İnsan önce kendinden ayrılıyor sevgili çocuk, dedi bir ses. Sonra çiçekler kuruyor her köşede. Hayat, içinde gitgide büyüdüğü ve etrafını saran coğrafyalardan oluşuyor. Fakat bu coğrafyaların yalnızlık iklimleri de var çocuk. Oralarda yaşamak diğer tüm iklimlerden farklıdır. Ve kalp coğrafyaları... İnsan gitgide oradan da ayrılıyor.

Biz büyükler biraz korkarız sevgili çocuk. Mesela rüzgârların sesine dalarsak, içimizden bir şeyler buluruz. Söylenmemiş sözlerden kör düğümler ayrılır ve korkarız. Bazen de yokluğa dalar bakışlarımız. İşte biz böylece kalplerimizden ayırırız.

Sevgili çocuk, düşünce düşlerinden oldukça uzakta ufkumuzun en derin deryasına dalıp gideriz. Parlatılıp süslenmiş dükkânların göz alıcı portrelerinden kaçamaz, zamanı her köşe başında bir ebe edasıyla kovalarız. Sevgili çocuk gözlerimizin uzanamadığı yerlerinde selamı vardır. Bu selam yansır mı karanlık perdelerin tahtına? Hem de dağlanan ellerimiz değilken. İşte bunu da bilemeyiz... Dönüp dönüp durur bu hayat değirmeni, bu değirmende öğütülen hangi ayrılıklardır? Dilimiz kadar ayaklarımız da bağılyken nasıl bilebiliriz? Nefes alışlarımız derinleşir bizim. Ve biz bir yetimin bakışında esir kaldığımızı bin bir nefeste biliriz.

Sevgili çocuk, dedi bir ses, ne çiçekler solmalıydı ne bakışlarımız giderek küçülmeli. Ne de dağlanan kalplerimiz olmalıydı. Kaybolan sokak lambalarını karanlıklar bulmamalıydı belki de. Hayat değirmeni kapandı sevgili çocuk. Ve insan böylece kalbinden, ruhundan ve kendinden ayrıldı...

(FOTOĞRAF: HAKAN ÜSLÜ, YALIBOYU GÖN BATIMI)

BİR VARMIŞ BİR YOKMUŞ AMASYA

SERRANUR UMay

Sabah ezanıyla beraber yola koyulduk. Herkes uykulu ve suskun ama benim heyecandan içim içime sığmıyor. Yolculukları kendimle baş başa kalabildiğim için çok severim. Kulaklığımı takıp hayal âlemine dalarım. Bismillah diyerek başlasın yolculuk, malum yolcu yolunda gerek. Menzilimiz şehzadeler şehri Amasya. Bin bir çeşit masalın, pek çok efsanenin ve kütür kütür elmaların sahibi, o huzurlu kente gidiyoruz.

Amasya yolu iç Anadolu'nun eşsiz güzelliklerini saklar. Her şehir farklı masalların diyarı. Hatta her insanın farklı bir hikâyesi var ama hepsini bilme, dinleme imkânım yok. Bu yüzden kitaplar yoldaşlık ediyor bana. İnsanları bizzat dinleyemesem de kitaplar sayesinde çoğunun hikâyesine şahit oluyorum. Belki de bu yolculuk bana birkaç hikâye kazandırır.

Etrafınız kayalıklarla kapanmaya başlayınca anlıyorsunuz, Amasya'ya geldiğinizi. Hemen ardından eşsiz güzelliği ve rengiyle Yeşilirmak görünüyor. Şehirde hangi sokağa girersen gir, sonunda mutlaka ırmağa kavuşuyorsun.

Biraz dinlendikten sonra şehri keşfetmek için meydana indim. Bütün şehir Yeşilirmak kıyısında kurulmuş. Merkezde düzenlenmiş pek çok kısım var. Turistik kayıklar, özellikle yabancıların çok ilgisini çekiyor. Ben de kısa bir kayık gezintisinden sonra ortadaki büyük köprüye doğru yürüdüm. Etrafa hayran hayran bakarak karşı kıyıya geçtim. Niyetim eski Amasya evlerinin bulunduğu yerleri görmektir. Hediyelik eşya satan küçük dükkânlar ilgimi çekti. Boş gördüğüm birinin içine baktım. Bu şirin mekânın sahibi seksen yaşına merdiven dayamış bir teyzeydi. Bükülmüş beline, buruşmuş yüzüne rağmen rengârenk çiçekli şalvarıyla cıvı cıvıydı.

Başını kaldırmadan sakın bir tavırla iğne oyası yapıyordu. Yalnızlığıyla barışık bu teyzenin hikâyesini çok merak ettiğim için dayanamayıp yanına gittim. Daha ben bir şey söylemeden, nereden geldiğimi sordu. Etrafa hayran hayran bakışımdan, yabancı olduğumu hemen anlamıştı. İğne oyasına ne zaman başladığını sordum. Teyze dünden razıymış, anlatmaya başladı. Daha küçücükmiş annesi öğrettiğinde. Büyümesini bekleyecek vakit yokmuş ki. Hasta olduğu için “Benim pek ömrüm kalmadı. Gel yanıma otur.” diyerek her bir şeyi öğretmiş. Anlatırken gözleri doldu. Derin derin iç çekti. Belli ki çok uzun zaman geçmesine rağmen yası hâlâ bitmemiş.

Kırk beş senedir burada iğne oyası yapıp satıyormuş. Biraz daha teyzeyle sohbet ettikten sonra Amasya'nın meşhur yemeklerini denemek için ayrıldım. Yöresel yemekler satan ufak bir lokanta buldum. Karnım o kadar acıkmış ki içeri girer girmez enfes kokular yüzünden karnım guruldadı. Lokantanın sahibi amca geldi sipariş almak için, biraz düşüneyim, dedim. O zaman sen karar verince çağları gönderirim, dedi. Amasya'da çocuklara çağ denirmiş. Çok farklı olmasa da buranın kendine has bir konuşma şekli var. Mesela heri, ellam, ölüğün körü gibi farklı kelimeleri sıklıkla kullanıyorlar.

Keşkek ile başladım. Et sevmeyen biri olsam da bu yemekleri yemeden, gidemezdim. Daha sonra bir dolma sever olarak, bakla dolması istedim. Altı kemikli etlerle döşenmiş, iç harcında bakla olan bir sarma çeşidi. Bahsederken bile ağzımın suyu akıyor. Beni asıl heyecanlandıran, haşhaşlı Amasya çöreği oldu. Onu evlerde yapıp özel günlerde ikram ediyorlar ama bazı fırınlarda da bulunabiliyor. E, Amasya'dayız. Tabii ki elmasız olmaz. Bir de elma tatlısı yemeden dönülmez.

Sırada Ferhat'la Şirin'in mezarı var. Onları da görmek istiyorum. Ferhat'la Şirin'in aşkını birçok farklı kültür sahiplenmiş. Aşkın gücünü ölümün bile yok edemeyeceğinin kanıtı bir hikâye. Kavuşanların hiç bilinmediği ama kavuşamayanların asırlar boyu unutulmadığı bir garip dünyadayız.

Ferhat, Şirin'in babası tarafından imkânsız bir görevle sınanır: Dağdan su getirmek. Şimdiki gibi araçların olmadığı bir zaman diliminde Ferhat bu görevi yerine getirir. Ancak Şirin'in babası verdiği sözü tutmaz. Kızını evlendirmeyi reddeder. Bunun üzerine Ferhat, üzüntüsünden delip su getirdiği dağın tepesinden kendini aşağı atar ve ölür. Bunu duyan Şirin sevdiğinin ölümüne dayanamaz ve onunla aynı kaderi paylaşır.

Hayattayken kavuşamayan iki âşığın mezarı yan yanaydı. Onları görünce, insanın “Oh be, rahat bırakın artık,” diyesi geliyor ama mümkün mü? Tam ortalarında bir karagöl büyümüş. Bu karagölün onları ayıran veziri sembolize ettiği söyleniyor.

YOLA ÇIK, YOL AÇIK

EBRU ÖZEŞME

Gözlerimi aniden açarak uyandım. Rüyanın dehşetiyle sarsılıyordum. Çok susamıştım. Koşar adımlarla musluğa yöneldim. Suyumu yudumlarken gözlerimden sicim gibi yaşlar dökülmeye başladı. O anda çocukluğuma gittim. Düştüğünde bağırarak yeri göğü inleyen küçük Özün, artık sessizce ağlıyordu. Limonlu kek yediğinde teskin olup susan o küçük kızın, limon kokusuna bile tahammülü yoktu. Kiraz savaşı yapan renklerin dünyasındaki o çocuklara selam olsun.

Uzak diyarların, alabildiğine düz ovaların çocuklarının baharındaki umuda, kışındaki rahmetine özlem vardı yüreğimde. Meyve bahçelerinin içinde koşan o çocuğa merhaba demeliydim. İnsan hem içinde hem de dışında hep yoldadır. Bu yolculukta kimileriyle sadece selamlaşılır, kimileriyle ise kıtalar aşılır. Ama unutma! İnsan her zaman arar, ne aradığını bilmece de. Diyardan diyara yol alır. Bu yolculukların sebebi sahi ne olabilir? Geçmişin özlemi mi, keşkesi mi, öfkesi mi? Bilinmez. Sormalısın kendine biz neyi neden arıyoruz. Çünkü bilir ki insan aramadan ulaşamaz en derindeki kendine.

İki dizimin üstüne çöküp hıçkırıklarla ağlamaya uzunca bir vakit devam ettim. Yüreğimde tarifi mümkün olmayan müthiş sancılı bir acı, bir sızı belirdi. Ne tamım ne eksik, ne varım ne yokum bir şeyler var ama çok şeyler yok... Ne yapmalıydım, sandalyemi usulca çekip göğe açılan pencerenin önüne geçip yazmalı mı, çizmeli mi? Yoksa tefekküre mi dalmalıydım.

Rüyamda üzerinde beyaz bir elbise, başımda tacım, çıplak ayaklarımla büyük bir saraya doğru, yeşilliğin hâkim olduğu toprak bir patika yoldan geçerek yürüyordum. Önüme büyük bir kapı çıktı. Tam kapıya vuracaktım ki; kapı kendiliğinden yavaşça açılmaya başladı. İçeri ürkek bir edayla girdim. Aniden ayaklarımda çok güzel bir ayakkabı belirdi. Rengi mercandan, süslemesi inciden güzelceydi. Ayakkabılarıma bakarken gördüm ki; yürüdüğüm zemin sudandı. İçerisinde yüzlerce balık, sedef ve denizyıldızı vardı. Ben denizin üzerindeydim. Buna rağmen batmıyor, yürüyordum. Hatta zemini bile hissetmiyordum. Başımı hafifçe kaldırıp, etrafa baktığımda her yerin çiçek bahçesi olduğunu gördüm. Karşımda öylesine büyük, heybetli ve görkemli bir kütüphane duruyordu. Kütüphanenin içerisinde elinde sandıkla bir adam bana “Özün Baysal” diye seslendi. “Aradığın ne varsa içindedir, aramaya devam et, sandığı almaya Konya’ya gel.”

Bir anda her şey yok oldu. Zifiri bir karanlık çöktü. Okyanuslarda yönünü kaybeden denizci misali öylece kala kaldım. Ağlayışımın sesini bastıran hırçın dalgalar, sandığı çoktan alıp götürmüştü. Bense hem sandığı kaybeden hem yönünü kaybedendim. İşte rüyamın tahayyülü buydu. Beni tefekküre iten rüyam bana ne anlatmak istemişti. Bunları düşünürken masanın üzerinde duran makalelere göz gezdirdim. Zihnim son aşamasına gelen “Toplumsal kültürlerin, inançların; bireyler ve toplumlar üzerindeki etkileri” konulu araştırmamdaydı. Bir an önce derlemem gerekiyordu.

Kendimi, çalışmalarına yoğun olarak verdiğim bir hafta geçirmiştım. Bu haftanın sonunda bir telefon gelmişti. Telefonun ucundaki kişi dedemin avukatıydı. Dedemin vefat ettiğini ve bana bir ev bıraktığını, bu ev için benimle görüşmek istediğini söyledi. Konuşma bittikten sonra telefonu kapatarak, düşünmeye başladım. Konya’ya gitmeli miydim? İçimde esen rüzgâra merhaba, diyecek miydim? Uçsuz bucaksız diyarlara gitmeye hazır mıyım? Emniyet kemerini takacak mıyım? Ruhumdaki çocuğa, zihnimdeki anılara, kalbimdeki özleme ve belki de bitmek bilmeyen zerremdeki öfkeye doğru yola çıkmaya hazır mıyım? Kim bilir belki hazır, belki değilim ama acilen bir karar vermeliyim.

